

علیرضا محمدی جمیل
کارگردان فیلم
«خان بابا»

همکاری ساکنان روستا بسیار کمک کننده بود

«خان بابا» یک ملودرام اجتماعی با مدت زمان ۱۸ دقیقه و ۳۴ ثانیه است که اولین حضور علیرضا محمدی در جشنواره فیلم کوتاه تهران را رقم زده است. این فیلم در یکی از روستاهای کرمان به نام دارسینوئیه ساخته شده و فیلمبرداری آن چهار روز زمان برده است.

این فیلم به چه موضوعی می پردازد؟

تمرکز داستان فیلم بر شخصیت پیغام رسان و چالش هایی که در انتقال یک پیام سرنوشت ساز پیش رویش قرار می گیرد است.

چند بازیگر در این فیلم حضور داشتند؟

در این اثر احمد دهقان رحیمی، الهام خداینده لو، عرفان سروستانی و رضا درویش گوهری چهار نقش اصلی را بر عهده داشتند و سه نابازیگر نیز نقش های فرعی را ایفا کردند.

در ساخت فیلم چه چالش هایی داشتید؟

از نظر مالی، چون در کرمان بهای زیادی به ساخت فیلم داده نمی شود، جذب اسپانسر بسیار سخت حتی غیر ممکن است به همین دلیل هزینه های فیلم را خودم تأمین کردم. در مورد لوکیشن یا عوامل نیز چالش خاصی نداشتیم و همراهی ساکنان روستا بسیار کمک کننده بود. انتخاب لوکیشن ها طوری بود که خلوت و مناسب فضای کار باشد و بسیاری از مسائل پیش بینی شده بود. تنها چالش اصلی بحث اسپانسرینگ بود که بعداً انجمن سینمای جوان بخشی از هزینه ها را تقبل کرد.

آیا ورود شما به عرصه فیلم سازی از طریق شرکت در کلاس های انجمن سینمای جوان بود؟

بله همه چیز از انجمن سینمای جوان کرمان شروع شد. خوشبختانه و از شانس خوب من بود که استاد رضا فهیمی بعد از چندین سال به کرمان آمده بودند و از اساتید انجمن بودند و من بسیار مدیون ایشان هستم، علاوه بر ایشان یک تیم حرفه ای در تمام حوزه ها به ما آموزش دادند و در نهایت خروجی اش همین آثار هستند که در جشنواره حضور دارند. هفتم من از روز اول این بود که بالاخره فیلم بسازم و اگر چه در ابتدا چالش های زیادی وجود داشت ولی در نهایت همه چیز به خوبی پیش رفت.

فکر می کنید این حضور می تواند در آینده در خصوص جذب اسپانسر و همکاری با افرادی که مد نظرتان است، به شما کمک کند؟

بله، مطمئناً حضور در جشنواره و آشنایی با دیگر فیلم سازان و عوامل سینما می تواند فرصت های همکاری در آینده را فراهم کند. هرچند که ما در کرمان هم به فعالیت های خودمان را ادامه می دهیم و فیلمنامه بعدی من آماده است. همچنین پروژه مستندی دارم که سوژه پرتنه است و درصدد شروع آن هستیم و این ارتباطات می تواند مسیر پیشرفت این پروژه ها را هموار کند.

و پیش زمینه داستان را تا حد امکان کامل بنویسم تا بتوانم به داستانی واقعی دست کم برای خودم برسیم.

آیا در روند نوشتن و ساخت نیاز به تحقیقات خاصی داشتید؟

بله، ما برای درک تجربه های افراد ترنس و آگاهی از پروسه تطبیق جنسیت از جمله مراحل قانونی، پزشکی و روانشناختی آن، تحقیقات میدانی و پژوهشی داشتیم. این مسئله در ایران قانونی است و این افراد باید سلسله ای از مراحل قانونی و روان شناختی را طی کنند و در نهایت تاییدیه پزشک و روانشناس دریافت کنند تا بتوانند پروسه عمل را شروع کنند. برای من، علاوه بر مراحل قانونی و پزشکی، جنبه روانشناختی و نحوه تعامل این افراد با جامعه نیز اهمیت داشت. برای این منظور با چندین نفر از جامعه ترنس، چه از طریق ویدئو کال و چه مصاحبه حضوری، گفتگو کردم و اطلاعات ارزشمندی به دست آوردم که به شکل گیری شخصیت ها و واقعیت داستان کمک کرد.

لوکیشن های فیلم در کجا بوده است؟

بخش عمده فیلمبرداری در کردستان، منطقه اورامانات و سندیج انجام شد.

درباره تهیه کننده فیلم و روند تأمین بودجه بگویید.

من پس از نوشتن فیلمنامه، تلاش کردم بودجه ای برای تولید فیلم تأمین کنم. در یکی از جشنواره های خارجی در صربستان، با یک فیلمبردار سوئیسی به نام رابین هنکس آشنا شدم که فیلمبرداری «پسر» را نیز انجام داده است. من فیلمنامه را به او دادم و او نیز از ایده فیلم استقبال کرد. از طریق ایشان با یک تهیه کننده سوئیسی صحبت شد و تهیه کننده نیز با خواندن فیلمنامه، علاقمند شد و قول حمایت داد. اما روند تأمین بودجه حدود یک سال و نیم طول کشید و در این مدت ما برای استفاده از فاند های مختلف اقدام می کردیم تا نهایتاً توانستیم بودجه لازم را تأمین کرده و فیلم را جلوی دوربین ببریم.

فیلم چند بازیگر دارد و آیا بازیگران حرفه ای استفاده شده است؟

بازیگر نقش اصلی، مادر، مریم بوبانی است و اجرای بسیار زیبایی ارائه دادند. نقش دوم، فرهاد، که پسر داستان است، توسط کیانوش فرزین بازی شد. ایشان بازیگر تئاتر هستند و این اولین تجربه تصویرساز بود که با کمک من و سایر همکاران سر صحنه توانستند اجرای موفقی داشته باشند. دیگر بازیگران فیلم، مهوش شیخی، متین خیبری و کوروش احمدی هستند که در مجموعه همکاری کردند.

سامان حسین پور
کارگردان فیلم کوتاه
«پسر»

چالش اصلی من در مرحله نوشتن فیلمنامه بود

سامان حسین پور که در دوره های قبل با فیلم های «چمدان»، «صبح» و «دیگری» حضور داشته، چهارمین حضور خود به عنوان فیلمساز را با فیلم «پسر» رقم زده و پیشتر یکی از اعضای هیات انتخاب این جشنواره نیز بوده است. فیلم «پسر» پیش تر، در جشنواره منطقه ای تبریز حضور داشته و لوح تقدیر بهترین فیلم را دریافت کرده است.

ایده اولیه فیلم «پسر» چگونه متولد شده و به چه موضوعی می پردازد؟

ایده اولیه فیلم «پسر» زمانی شکل گرفت که در خیابان مادری را دیدم که در گوشه ای ایستاده و منتظر ماشین بود. این صحنه برایم بسیار جالب بود؛ انگار این مادر در انتظار چیزی است و دنبال کسی می گردد. این تصویر در ذهنم باقی ماند و به مرور بارها به ذهنم بازگشت و به نوعی مرا اادار کرد که برایش داستانی بنویسم. با گذر زمان و با استفاده از اطلاعاتی که از جامعه ترنس های ساکن ایران داشتم، تصمیم گرفتم داستان را به سمت این موضوع پیش ببرم و حول محور مواجهه یک مادر با پسر ترنس خود شکل گیرد.

با توجه به موضوع حساس، آیا در مسیر ساخت فیلم با چالش خاصی مواجه شدید؟

در مسیر تولید اتفاق خاصی نیفتاد و همه چیز به خوبی پیش رفت. چالش اصلی من در مرحله نوشتن فیلمنامه بود؛ اینکه چگونه می توان داستان مادری را روایت کرد که با پسر ترنس روبرو می شود. این مواجهه با واقعیت در یک فضای سنتی برای او چالش برانگیز است و من به عنوان نویسنده باید این چالش را تا آنجا که می شد، به شکلی واقع بینانه و باور پذیر می نوشتم و در نهایت به فیلم تبدیل می کردم. فکر می کنم مرحله نوشتن اثر و خلق شخصیت هایی واقعی که بتواند در خور آن وضعیت و یک بازنمایی از ترنسی باشد که از روستا به شهر آمده و مواجهه مادر با این مسئله، چالش هایی بود که بر سر راهم قرار داشت. من تلاش کردم پروفایل شخصیت ها

با عوامل و تمرین بازیگران حدود یک ماه و نیم زمان برد و فیلمبرداری کار نیز حدود پنج روز طول کشید. پست پروداکشن از اواخر بهمن تا خرداد ادامه داشت، بنابراین کل فرایند حدود پنج تا شش ماه زمان برده است.

فکر می کنید حضور در این جشنواره چه تأثیری بر مسیر فیلم سازی شما خواهد داشت؟

جشنواره فیلم کوتاه تهران، با بیشترین تعداد تماشاگر داخلی همینطور بیشترین بازتاب خبری و بهترین اکران از نظر کیفیت و نظم، فرصت بسیار خوبی برای معرفی آثار فیلم سازان است و می تواند تأثیر قابل توجهی بر مسیر حرفه ای من در فیلم سازی داشته باشد. مهم ترین دستاورد ما همین است که فیلم دیده می شود، بازخورد می گیرد و امکان ارتباط مستقیم با تماشاگر فراهم می شود. برای فیلم کوتاه، که به ندرت فرصت اکران عمومی دارد اکران پر تعداد و با کیفیت جشنواره فیلم کوتاه تهران ارزشمند است.

در زمینه تأمین بودجه و تهیه کننده، وضعیت چگونه بود؟

تهیه کننده فیلم رومینا روشن بین بود. ما با هم گفتگو کردیم. بنابراین بودجه اولیه فیلم شخصی بود اما پس از تکمیل فیلم، با انجمن سینماگران جوان گفتگو هایی داشتیم و بخشی از هزینه ها توسط آن ها تأمین شد و به نوعی تهیه کننده کار مشترکاً رومینا روشن بین و انجمن سینمای جوان هستند.

آیا برنامه ای برای ورود به سینمای بلند دارید و در این صورت، فیلم کوتاه را نیز ادامه خواهید داد؟

بله، طبیعتاً هدفم ساخت فیلم بلند در نزدیک ترین زمان ممکن است، اما سینمای بلند هم چالش های خاص خود را دارد و نمی توان زمان بندی دقیقی برایش انجام داد با این حال، اگر ایده ای برای فیلم کوتاه داشته باشم، همچنان به آن ادامه خواهم داد. بزرگ ترین مشکل فیلم کوتاه معمولاً تأمین سرمایه ای است که هیچوقت بر نمی گردد. بنابراین وقتی وارد فضای فیلم بلند می شویم خیلی سخت است که دوباره به سمت ساخت فیلم کوتاه بیاید مگر اینکه مانند برخی دوستان که این کار را انجام داده اند، سرمایه ساخت فیلم کوتاهشان فراهم شده باشد. در نهایت من فیلم ساختن را دوست دارم و مدت زمانش برایم فرق چندانی ندارد.

